

Vanhin D. Todd Christofferson
kahdentoista apostolin koorumista

Jeesuksen Kristuksen ylösnousemus

Jeesus Nasaretilainen on ylösnoussut Lunastaja, ja minä todistan kaikesta, mikä seuraa siitä, että Hänen ylösnousemuksensa on tosiasia.

Jeesuksen opetuslapset valtasi tappion ja epätoivon musertava tunne, kun Jeesus kärsi ja kuoli ristillä ja Hänen ruumiinsa laskettiin elottomana hautaan. Huolimatta siitä, mitä Vapahtaja oli toistuvasti sanonut kuolemastaan ja senjälkeisestä ylösnousemuksestaan, he eivät olleet ymmärtäneet sitä. Hänen ristiinnaulitsemisensä synkkää iltapäivää seurasi kuitenkin pian Hänen ylösnousemuksensa riemullinen aamu. Mutta tuota riemua opetuslapset kokivat vasta nähdessään omin silmin ylösnoussun Kristuksen, sillä jopa enkelien julistus, että Hän oli noussut, oli ensin käsittämätöntä – se oli jotakin niin täysin ennenkuulumatonta.

Magdalan Maria ja muutamia muita uskollisia naisia meni sinä sunnuntai-aamuna varhain Vapahtajan hautalle vieden tuoksuöljyjä ja voiteita hoidaakseen loppuun voitellun, jonka he olivat aloittaneet, kun Herran ruumis oli kiireesti laskettu hautakammioon ennen lähestyvää sapattia. Tänä aamujen aamuna heitä tervehtivät avoin hautakammio, jonka sulkenut kivi oli vieritetty pois, ja kaksi enkeliä, jotka julistivat:

”Miksi etsitte elävää kuolleiden joukosta?

Ei hän ole täällä, hän on noussut kuolleista. Muistakaa, mitä hän sanoi teille ollessaan vielä Galileassa:

’Näin täytyy käydä: Ihmisen Poika annetaan syntisten ihmisten käsiin ja ristiinnaulitaan, mutta kolmantena

päivänä hän nousee kuolleista.’”¹

”Tulkaa katsomaan, tuossa on paikka, jossa hän makasi.

Menkää kiireesti sanomaan hänen opetuslapsilleen: ’Hän on noussut kuolleista.’”²

Enkelien pyynnön mukaisesti Magdalan Maria katsoi sisälle hautaan, mutta hänen mieleensä ei näyttänyt painuvan muuta kuin että Herran ruumis oli poissa. Hän kiiruhti kertomaan apostoleille, ja löydettyään Pietarin ja Johanneksen hän sanoi heille: ”Ovat vieneet Herran pois haudasta, emmekä me tiedä, minne hänet on pantu.”³ Pietari ja Johannes kiiruhtivat paikalle ja varmistivat, että hauta oli todellakin tyhjä, koska he näkivät ”käärinliinojen olevan siellä, – – [ja] kasvoja peittänyt hikiliina [oli] erillään, omana käärönään”⁴. Johannes oli ilmeisesti ensimmäinen, joka ymmärsi ylösnousemuksen suurenmoisen sanoman. Hän kirjoittaa, että ”hän näki ja uskoi”, kun taas toiset tuossa vaiheessa eivät ”ymmärtäneet, että

kirjoitusten mukaan Jeesus oli nouseva kuolleista”⁵.

Pietari ja Johannes lähtivät, mutta Maria jäi sinne yhä suremaan. Sillä välin enkelit olivat palanneet ja kysyivät häneltä lempeästi: ”Mitä itket, nainen?” Hän vastasi: ”Minun Herrani on viety pois, enkä tiedä, minne hänet on pantu.”⁶ Sillä hetkellä ylösnousut Vapahtaja, joka seisoi nyt hänen takanaan, kysyi: ”Mitä itket, nainen? Ketä sinä etsit?” Maria luuli Jeesusta puutarhuriksi ja sanoi: ”Herra, jos sinä olet vienyt hänet täältä, niin sano, minne olet hänet pannut. Minä haen hänet pois.”⁷

Vanhin James E. Talmage on kirjoittanut: ”Se, jolle hän puhui, oli Jeesus, hänen rakas Herransa, joskaan hän ei sitä tiennyt. Yksi sana Hänen eläviltä huuliltaan muutti Marian katkeran murheen riemulliseksi iloksi. Jeesus sanoi hänelle: ”Maria.” Ääni, sävy, lempeä puhetapa, jota hän oli kuunnellut ja rakastanut aikaisempina päivinä, kohotti hänet syvästä epätoivosta, johon hän oli vaipunut. Hän kääntyi ja näki Herran. Suunniltan ilosta hän ojensi kätensä syleilläkseen Vapahtajaa, lausuen ainoastaan hellän ja kunnioittavan sanan ’Rabbuuni’, mikä tarkoittaa: Opettajani.”⁸

Ja niin tästä siunatusta naisesta tuli ensimmäinen kuolevainen, joka näki ylösnousseen Kristuksen ja puhui Hänen kanssaan. Myöhemmin tuona samana päivänä Herra ilmestyi Pietarille Jerusalemissa tai lähellä sitä⁹, kahdelle opetuslapselle Emmaukseen johtavalla tiellä¹⁰ ja illalla kymmenelle apostolille ja muille ilmaantuen äkkiä heidän keskelle. Hän sanoi: ”Katsokaa minun käsiäni ja jalkojani: minä tässä olen, ei kukaan muu. Kosketakaa minua, nähkää itse. Ei aaveella ole lihaa eikä luita, niin kuin te näette minussa olevan.”¹¹ Sitten saadaksesen heidät vakuuttuneemmiksi, kun ”he

eivät vielä tienneet, mitä uskoa, niin iloissaan ja ihmeissään he – – olivat”¹², Hän söi paistettua kalaa ja hunajaa heidän nähtensä¹³. Myöhemmin Hän opetti heitä: ”Te olette minun todistajani Jerusalemissa, koko Juudeassa ja Samariassa ja maan ääriin saakka.”¹⁴

Näiden Jerusalemissa vahvistettujen todistusten lisäksi meillä on ylösnousseen Herran verraton palvelutyö läntisen pallonpuoliskon muinaisille asukkaille. Runsaudenmaassa Hän laskeutui taivaasta ja kehotti kokoontunutta väkijoukkoa, jossa oli noin 2 500 ihmistä, tulemaan esiin yksitellen, kunnes he kaikki olivat tulleet tunnus-telemaan käsillään Hänen kylkeään ja tuntemaan naulojen jäljet Hänen käsissään ja jaloissaan.¹⁵

”Ja kun he kaikki olivat menneet ja nähneet itse, he huusivat yhteen ääneen sanoen:

Hoosianna! Siunattu olkoon Korkeimman Jumalan nimi! Ja he lankeasivat Jeesuksen jalkojen juureen ja palvelivat häntä.”¹⁶

Kristuksen ylösnousemus osoittaa, että Hänen olemassaolonsa on itsenäistä ja ikuista. ”Sillä Isä, elämän lähde, on tehnyt myös Pojasta elämän lähteen.”¹⁷ Jeesus on sanonut:

”Isä rakastaa minua, koska minä annan henkeni – saadakseni sen jälleen takaisin.

Kukaan ei sitä minulta riistä, itse minä sen annan pois. Minulla on valta antaa se ja valta ottaa se takaisin.”¹⁸

Vapahtaja ei ole riippuvainen ruoasta tai vedestä tai hapesta tai mistään muustakaan aineesta tai voimasta tai henkilöstä, jotta eläisi. Sekä Jehovana että Messiaana Hän on suuri Minä olen, Jumala, jonka olemassaolo on kaikesta muusta riippumaton.¹⁹ Hän yksinkertaisesti on ja on aina oleva.

Sovituksellaan ja ylösnousemuksellaan Jeesus Kristus on voittanut kaikki lankeemuksen vaikutukset. Fyysinen kuolema on tilapäistä, ja jopa hengellisellä kuolemalla on loppu, sillä kaikki palaavat ainakin joksikin aikaa Jumalan eteen tuomittaviksi. Me voimme turvata ja luottaa täysin Hänen voimaansa voittaa kaikki muu ja suoda meille ikuinen elämä.

”Kun kerran kuolema sai alkunsa ihmisestä, samoin kuolleiden ylösnousemus on alkanut ihmisestä.

Sillä niin kuin kaikki ihmiset Aadamista osallisina kuolevat, niin myös kaikki Kristuksesta osallisina tehdään eläviksi.”²⁰

Vanhin Neal A. Maxwellin sanoin: ”Kristuksen voitto kuolemasta päätti ihmissuvun ahdingon. Enää on vain henkilökohtaista ahdinkoa, ja siitäkin me voimme pelastua noudattamalla Hänen opetuksiaan, joka pelasti meidät kuolemasta tyystin sukupuuttoon.”²¹

Tyydyttyään oikeudenmukaisuuden vaatimukset Kristus ottaa nyt oikeudenmukaisuuden paikan, tai voisimme sanoa, että Hän on oikeudenmukaisuus aivan kuten Hän on rakkaus.²² Samoin sen lisäksi että Hän on ”täydellinen, oikeudenmukainen Jumala”, Hän on täydellisen armollinen Jumala.²³ Siten Vapahtaja asettaa kaiken kohdalleen. Mikään epäoikeudenmukaisuus kuolevaisuudessa ei ole pysyvää, ei edes kuolema, sillä Hän palauttaa jälleen elämän. Mikään vaurio, vamma, petos tai kaltoinkohdeltu ei jää lopussa sovittamatta Hänen

äärimmäisen oikeudenmukaisuutensa ja armonsa ansiosta.

Samasta syystä me kaikki olemme Hänelle vastuussa elämästämme, valinnoistamme ja teoistamme, jopa ajatuksistamme. Koska Hän on lunastanut meidät lankeemuksesta, meidän elämämmme kuuluu todellisuudessa Hänelle. Hän on julistanut:

”Katso, minä olen antanut teille evankeliumini, ja tämä on evankeliumi, jonka minä olen antanut teille – että minä tulini maailmaan tekemään Isäni tahdon, koska minun Isäni lähetti minut.

Ja minun Isäni lähetti minut, jotta minut korotettaisiin ristille ja jotta minä sen jälkeen, kun minut oli korotettu ristille, voisin vetää kaikki ihmiset luokseni, niin että niin kuin ihmiset ovat korottaneet minut, samoin Isä korottaisi ihmiset seisomaan minun edessäni tuomittavina teoistaan.”²⁴

Miettikää hetki sitä, miten merkittävällä tavalla ylösnousemus ratkaisi lopullisesti sekä sen, kuka Jeesus Nasaretilainen todellisuudessa on, että suuret filosofiset riidat ja elämää koskevat kysymykset. Jos Jeesus todellakin nousi kirjaimellisesti kuolleista, siitä seuraa ilman muuta, että Hän on jumalallinen olento. Kenelläkään pelkästään kuolevaisella ei ole itsessään valtaa herätä kuoltuaan jälleen eloon. Koska Jeesus nousi kuolleista, Hän ei ole voinut olla pelkkä puuseppä, opettaja, rabbi tai profeetta. Koska Jeesus nousi kuolleista, Hänen on täytynyt olla Jumala, Isän ainosyntyinen Poika.

Siksi se, mitä Hän opetti, on totta, sillä Jumala ei voi valehdella.²⁵

Siksi Hän on maailman Luoja, kuten Hän sanoi.²⁶

Siksi taivas ja helvetti ovat todellisia, kuten Hän opetti.²⁷

Siksi on olemassa henkimaailma, jossa Hän kävi kuolemansa jälkeen.²⁸

Siksi Hän tulee jälleen, kuten enkelit ovat sanoneet²⁹, ja ”tulee

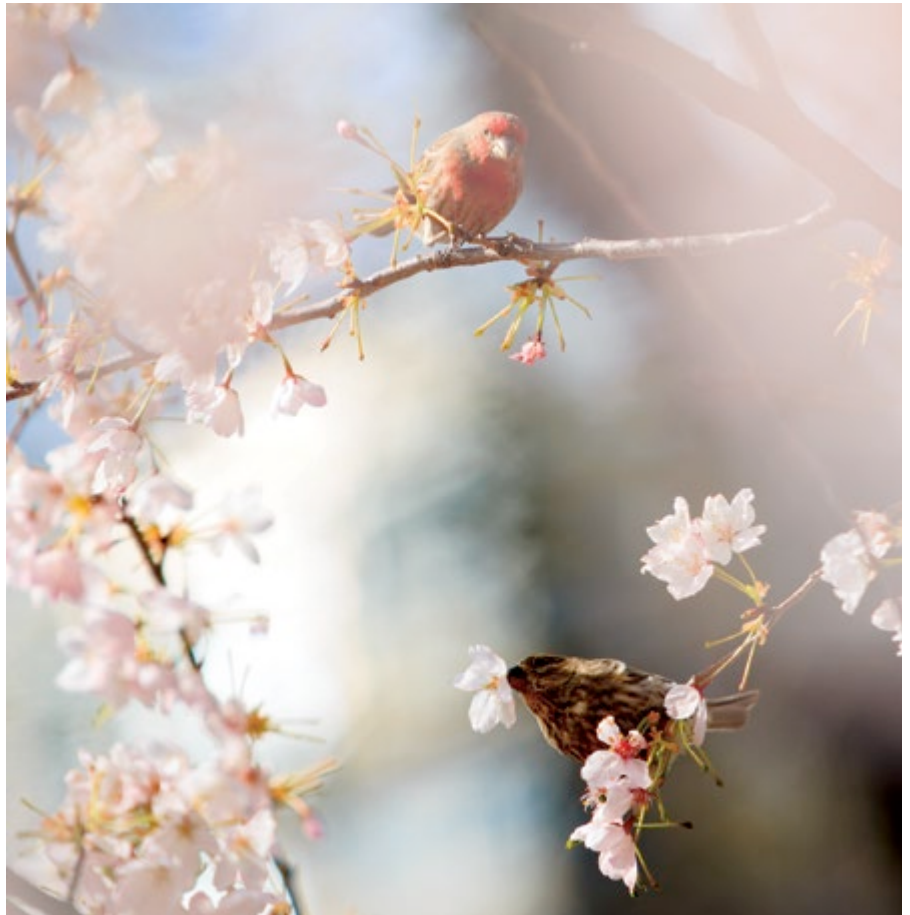
hallitsemaan henkilökohtaisesti maan päällä”³⁰.

Siksi on olemassa kaikkia koskeva ylösnousemus ja lopullinen tuomio.³¹

Koska Kristuksen ylösnousemus on todella tapahtunut, epäilykset Isän Jumalan – joka antoi ainosyntyisen Poikansa maailman lunastamiseksi – kaikkivoipaisuudesta, kaikkitietävyydestä ja hyväntahtoisuudesta ovat perusteettomia. Epäilyksille elämän tarkoituksesta ja päämäärästä ei ole pohjaa. Jeesus Kristus on tosiasiaa ainoa nimi tai tapa, jolla ihmiskunta voi pelastua. Kristuksen armo on todellista ja suo sekä anteeksiannon että puhdistumisen parannuksen tekevälle syntiselle. Usko on todellakin

enemmän kuin mielikuvitusta tai psykologista sepitelmää. On olemassa ylin koko maailmaa koskeva totuus ja on olemassa puolueettomia ja muuttumattomia moraalien mittapuita, kuten Hän on opettanut.

Kun ottaa huomioon Kristuksen ylösnousemuksen todellisuuden, parannus mistä tahansa Hänen lakinsa tai käskyjensä rikkomisesta on sekä mahdollista että kiireellistä. Vapahtajan ihmeet olivat todellisia, kuten on todellinen Hänen opetuslapsilleen antamansa lupaus siitä, että nämä voivat tehdä samoja ja vielä suurempia tekoja.³² Hänen pappeutensa on eittämättä todellista voimaa, joka ”hallitsee evankeliumia ja pitää

hallussaan valtakunnan salaisuuksien avainta, nimittäin Jumalan tuntemisen avainta. Sen tähden sen toimituksissa ilmenee jumalisuuden voima.³³ Koska Kristuksen ylösnousemus on todella tapahtunut, kuolema ei ole meidän loppumme, ja vaikka nahkamme on riekaleina ja lihamme on riistetty irti, me saamme nähdä Jumalan.³⁴

Presidentti Thomas S. Monson kertoo eräästä Robert Blatchfordista, joka sata vuotta sitten ”hyökkäsi kirjassaan *God and My Neighbor* [Jumala ja lähimmäiseni] voimakkaasti yleisesti hyväksytyjä kristillisiä uskonkäsityksiä vastaan, kuten Jumala, Kristus, rukous ja kuolemattomuus. Hän vakuutti rohkeasti: ’Väitän todistaneeni kaiken, minkä päätin todistaa, niin perinpohjaisesti ja lopullisesti, ettei yksikään kristitty, olkoonpa kuinka merkittävä tai kyvykäs tahansa, pysty kumoamaan väitteitani tai horjuttamaan perusteitani.’ Hän ympäröi itsensä skeptisyyden muurilla. Sitten tapahtui jotakin yllättävää. Hänen muurinsa mureni äkisti tomuksi. – – Pikku hiljaa hän alkoi etsiä tietään takaisin uskoon, jota hän oli halveksunut ja pilkannut. Mikä oli aikaansaanut tämän syvällisen muutoksen hänen ajattelutavassaan? *Hänen vaimonsa [oli kuollut]*. Sydän murtuneena hän meni huoneeseen, jossa hänen vaimonsa maallinen maja lepäsi. Hän katseli jälleen kasvoja, joita rakasti niin paljon. Tullessaan huoneesta hän sanoi erälle ystävälle: ’Se on hän, ja silti se ei ole hän. Kaikki on muuttunut. Jokin sellainen, mikä

hänessä oli aiemmin, on poissa. Hän ei ole sama. Mikä voi olla poissa, jos ei sielu?’³⁵

Kuoliko Herra todella ja nousiko Hän todella kuolleista? Kyllä. ”Uskontomme peruseriaatteet ovat apostolien ja profeettojen todistus Jeesuksesta Kristuksesta, että Hän kuoli, Hänet haudattiin ja Hän nousi kuolleista kolmantena päivänä ja astui taivaaseen. Kaikki muu uskontoamme liittyvä on vain tämän lisäksi.”³⁶

Kun profetoitu Jeesuksen syntymä oli lähestymässä, muinaisten nefiläisten ja lamanilaisten keskuudessa oli niitä, jotka uskoivat, vaikka useimmat epäilivät. Aikanaan saatiin merkki Hänen syntymästään – seurasi päivä ja yö ja päivä vailla pimeyttä – ja kaikki tiesivät.³⁷ Niin on tänäkin päivänä. Jotkut uskovat Kristuksen kirjaimelliseen ylösnousemukseen, ja monet epäilevät tai eivät usko. Mutta jotkut tietävät. Aikanaan kaikki tulevat näkemään ja kaikki tulevat tietämään, sillä todellakin ”jokainen polvi on notkistuva ja jokainen kieli tunnustava hänen edessään.”³⁸

Siihen asti minä uskon niitä monia Vapahtajan ylösnousemuksesta todistaneita, joiden kokemukset ja todistukset ovat Uudessa testamentissa – muiden muassa Pietarin ja hänen apostolitoveriensä sekä rakkaan, puhtaan Magdalan Marian. Minä uskon niihin todistuksiin, jotka ovat Mormonin kirjassa – muiden muassa apostoli Nefin ja paikalla olleen väkijoukon Runsaudenmaassa. Ja minä uskon Joseph Smithin ja Sidney Rigdonin todistukseen. Monien muiden

todistusten jälkeen he julistivat tämän viimeisen taloudenhoitokauden suuren todistuksen, ”että hän elää! Sillä me näimme hänet.”³⁹ Hänen kaikkinäkevän silmänsä katseen alla minä itse seisoin todistajana siitä, että Jeesus Nasaretilainen on ylösnoussut Lunastaja, ja minä todistan kaikesta, mikä seuraa siitä, että Hänen ylösnousemuksensa on *tosiasia*. Rukoilen, että tekin saatte tuon saman todistuksen varmuuden ja lohdun. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Luuk. 24:5–7.
2. Matt. 28:6–7.
3. Joh. 20:2.
4. Joh. 20:5, 7.
5. Joh. 20:8, 9.
6. Joh. 20:13.
7. Joh. 20:15.
8. *Jeesus Kristus*, 1982, s. 479–480.
9. Ks. Luuk. 24:34; 1. Kor. 15:5.
10. Ks. Mark. 16:12; Luuk. 24:13–35.
11. Luuk. 24:39.
12. Luuk. 24:41.
13. Ks. Luuk. 24:42–43, ks. myös englanninkielinen kuningas Jaakon raamatunkäännös.
14. Ap. t. 1:8.
15. Ks. 3. Nefi 11:14–15.
16. 3. Nefi 11:16–17.
17. Joh. 5:26.
18. Joh. 10:17–18.
19. Ks. 2. Moos. 3:14.
20. 1. Kor. 15:21–22.
21. *The Neal A. Maxwell Quote Book*, toim. Cory H. Maxwell, 1997, s. 287.
22. Ks. 1. Joh. 4:8.
23. Alma 42:15; ks. myös Moosia 15:8–9.
24. 3. Nefi 27:13–14.
25. Ks. En. 6.
26. Ks. esim. 3. Nefi 9:15.
27. Ks. esim. OL 76.
28. Ks. OL 138.
29. Ks. Ap. t. 1:10–11.
30. UK 10; ks. myös PKO, ”Tuhatvuotinen valtakunta”.
31. Ks. esim. 2. Nefi 9:15.
32. Ks. Joh. 14:12.
33. OL 84:19–20.
34. Ks. Job 19:26.
35. Ks. ”Hän elää, Vapahtajani”, *Liahona*, toukokuu 2007, s. 23.
36. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 51.
37. Ks. 3. Nefi 1:15–20.
38. Moosia 27:31.
39. OL 76:22–23.